

UZTICĪBAS ATALGOJUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr 11:6, Jes 62:11, Rm 6:23, Jņ 14:1–3, Atkl 21, Mt 25:20–23, Rm 8:16–18.

ATMIŅAS PANTS:

“Un viņa kungs sacīja tam: labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava kunga priekā.” (Mt 25:21)

Lai gan mēs nevaram nopelnīt glābšanu, Bībele izmanto cerību uz atalgojumu kā motivāciju uzticīgajiem, kas dzīvo kā nepelnīti Dieva žēlastības saņēmēji, jo beigās, lai arī ko mēs saņemsim, viss būs tikai un vienīgi no Dieva žēlastības.

Kā Dāvids rakstīja: “Vienā debesmalā tā sāk savu gaitu, apkārt līdz tai pašai malai tā to nostaiģā, un nekas nepaliek apslēpts no tās svelmes. Tā Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli. Tā Kunga liecība ir patiesa un vientiesīgos dara gudrus. Tā Kunga pavēles ir taisnas, tās dara sirdi priecīgu, Tā Kunga bauslis ir skaidrs, tas apskaidro acis. Bijība Tā Kunga priekšā ir šķīsta, tā pastāv mūžīgi. Tā Kunga tiesas spriedumi ir patiesība, tie visi ir taisni; tie ir jaukāki nekā zelts, nekā kausēts zelts, tie saldāki nekā medus, kā vistīrākais tecinātais medus no šūnām.” (Ps 19:7–11)

Par atalgojumu, kas mums ir apsolīts Kristū pēc Viņa Otrās nākšanas, Bībele runā vairākās vietās. Tad šis briesmīgais grēka “apvedceļš” būs beidzies reizi par visām reizēm.

Kas mums ir apsolīts, un kāda ir garantija, ka saņemsim to, kas ir apsolīts?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. martā.

Uzticīgo atalgojums

Izlasi Ebr 11:6. Ko šim pantam vajadzētu nozīmēt mums? Kā mums vajadzētu atsaukties tajā paustajam? Sk. arī Atkl 22:12, Jes 40:10 un Jes 62:11. Ko visi šie panti mums māca? _____

Atalgojums no Dieva Viņa uzticīgajiem bērniem ir unikāls un, līdzīgi daudzām garīgām lietām, var būt ārpus mūsu ierobežotajām izpratnes spējām. “Cilvēku valoda nav piemērota, lai aprakstītu taisno atalgojumu. Tas būs zināms tikai tiem, kas to saņems. Nevienš ierobežots prāts nevar aptvert Dieva paradīzes godību.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 675. lpp.)

Svētību vārdus Kalna svētrunā Jēzus noslēdza šādi: “Svētīgi jūs esat, ja jūs lamā un vajā un ar meliem par jums runā visu ļaunu Manis dēļ. Esiet priedīgi un liksmi, jo jūsu alga ir liela debesīs, jo tā tie vajājuši praviešus, kas pirms jums bija.” (Mt 5:11, 12) Pēc ticības varoņu uzskaitījuma Ebr 11. nodaļā autors nākamajā nodaļā skaidro, kāpēc Jēzus bija labprātīgs mirt pie krusta.

“Tāpēc tad arī, kur ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku, dosimies ar pacietību mums noliktajā sacīkstē, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinas, un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai.” (Ebr 12:1, 2)

Būt glābtam uzticības dēļ tomēr nav tas pats, kas būt glābtam ar darbiem. Kurš no Bībeles tēliem vai mums spētu uzrādīt pietiekami daudz labu darbu, kas dotu pietiekamu nopelnu Dieva priekšā? Nevienš, protams. Tāda ir krusta jēga. Ja mēs varētu izglābt sevi ar darbiem, Jēzus nekad nebūtu gājis uz krustu. Tai ir jābūt žēlastībai. “Bet, ja pēc žēlastības, tad vairs ne no darbiem, citādi žēlastība vairs nebūtu žēlastība.” (Rm 11:6) Atalgojums ir tikai rezultāts tam, ko Dievs ir paveicis mūsu labā un mūsos.

Kā mēs saprotam atšķirību starp glābšanu žēlastībā un atalgojumu saskaņā ar darbiem? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā. _____

Mūžīgā dzīvība

Kā cilvēkus (un neatkarīgi no tā, vai mums tas patīk vai ne) mūs gaida mūžība. Saskaņā ar Bībeli, šī mūžība atklāsies divos veidos, vismaz katram no mums individuāli: vai nu kā mūžīga dzīvība, vai arī kā mūžīga nāve. Tā tas ir. Vidusceļa nav. Nekādas dalīšanas – mazliet no vienas puses, mazliet no citas. Ir tikai viens (dzīvība) vai otrs (nāve). Šis patiešām ir “visu vai neko” gadījums.

Izlasi Rm 6:23 un Jņ 3:16. Kādas izvēles mums ir atklātas? _____

Ir grūti iedomāties vēl krasākas vai grūtākas izvēles, vai ne?

Iespēja ir tāda, ka, ja tu šo lasi, tu esi izvēlējies mūžīgo dzīvību vai noteikti par to domā. Dievam ir unikāla spēja izdarīt visu, ko Viņš ir teicis, – piepildīt visus Savus apsolījumus. Mūsu daļa ir vienkārši Viņam ticēt, paļauties uz Jēzus nopelnu un ticībā paklausīt Viņa Vārdam.

Izlasi Jņ 14:1–3. Kāds ir Kunga padoms mums 1. pantā, un ko Viņš mums apsola 2. un 3. pantā? _____

Šīs zemes kalpošanas noslēdzošajās dienās Jēzus izteica šos brīnišķīgos cerības un iedrošinājuma vārdus Saviem mācekļiem. Šie vārdi varēja pacelt viņu garu mazdūšības un pārbaudījumu brīžos. Tiem vajadzētu paveikt to pašu ar mums. Jēzus nāca no Debesīm, devās atpakaļ uz Debesīm un ir apsolījis mums: “Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai jūs varat kopā ar Mani.”

Kristus nāve pie krusta, Viņam nākot pirmo reizi, vairāk nekā jebkas cits ir mūsu vislielākā drošība, ka Viņš nāks otrreiz, jo kāds labums būtu no Viņa pirmās nākšanas bez otrās? Tikpat droši, ka Jēzus nomira pie krusta, mēs varam būt droši arī par to, ko Viņš apsolījis: “Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.” (Jņ 14:3)

Pakavējieties vairāk pie domas, ka Kristus pirmā nākšana ir garantija Viņa otrajai nākšanai. Kas notika pirmās nākšanas laikā, padarot otro par uzticamu apsolījumu?

Jaunā Jeruzaleme

Jaunās Jeruzalemes apraksts Bībelē ir tas, ko Ābrahāms redzēja ticībā. “Jo viņš gaidīja pilsētu ar stipriem pamatiem, kuras cēlējs un radītājs ir Dievs.” (Ebr 11:10) Jaunā Jeruzaleme ir Dieva meistardarbs, celta tiem, kas Viņu mīl un ievēro Viņa baušļus. Jaunā Jeruzaleme būs mājas Dieva uzticīgajiem bērniem Debesīs tūkstošgades laikā un pēc tam uz Jaunās Zemes visu mūžību. Tā ir labā vēsts tiem, kam nepatīk pakošanās un pārceļšanās. Dievs rūpējas par visu. Jānis saka, ka viņš redzēja pilsētu. “Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzalemi, nokāpjām no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu.” (Atkl 21:2)

Izlasi Atkl 21. nodaļu. Kas ir tas, kas mums ir apsoliīts? _____

Šeit ir tik daudz, ka mūsu prāti grēka sabojātajā stāvoklī un pazīstot tikai grēka izpostīto pasauli to var aptvert tikai ar grūtībām. Bet tas, ko mēs varam saprast, ir cerības pilns.

Pirmkārt, tieši tāpat kā Jēzus mājoja ar mums šajā kritušajā pasaulē, kad Viņš nāca miesā, Viņš mājos ar mums jaunajā pasaulē. Kādai priekštiesībai tai vajadzētu būt tiem, kas redzēja Jēzu personīgi! Mums būs vēlreiz tā iespēja, tikai tagad bez grēka priekšvara, kas sabojā to, ko mēs redzam.

Tad vēl – kā mēs, kas pazīstam tikai asaras un ciešanas, raudāšanu un sāpes, saprotam vienu no vislielākajiem apsoliījumiem Bībelē: “Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis” (Atkl 21:4)? Visas “kādreizējās lietas” būs pagājušas, tās, kurām nekad nevajadzēja šeit būt.

No Dieva troņa iztek šķīsta dzīvības upe, un otrā upes pusē ir dzīvības koks. Tur būs Dieva tronis un “tie skatīs Viņa vaigu, un Viņa Vārds būs tiem uz pierēm” (Atkl 22:4). Atpestītie dzīvos Dieva tuvumā.

Izlasi Atkl 21:8 par to likteni, kas piedzīvos otro nāvi. Kuru grēku no tur attēlotajiem Jēzus nevarēja piedot? Kāpēc tad šie cilvēki ir pazuduši, ja daži, kas ir darījuši to pašu, tiek izglābti? Kāda ir būtiskā atšķirība starp šīm divām grupām? _____

Rēķinu nokārtošana

Tuvojoties Jēzus kalpošanas beigām, Viņa mācekļi nāca pie Viņa privāti un jautāja: “Saki mums, kad šīs lietas notiks un kāda būs Tavas atnākšanas un pastarā laika zīme?” (Mt 24:3) Tad Jēzus sniedza atbildi uz viņu jautājumu divās nodaļās. Mt 24. nodaļa stāsta par zīmēm pasaulē ap mums, tādām kā kari, katastrofas utt. Savukārt Mt 25. nodaļa runā par draudzes stāvokli tieši pirms Jēzus atgriešanās. Šos stāvokļus ilustrē trīs stāsti, no kuriem viens ir līdzība par talantiem, kas runā par to, kā Viņa ļaudis ir izmantojuši dāvanas, ko Dievs viņiem devis.

Izlasi Mt 25:14–19. Kas ir tas, kas aizceļo uz tālu zemi? Kam Viņš uztic Savu mantu? Ko nozīmē “kārtot rēķinus” (sk. Mt 25:19, NKJV)? _____

Par talantiem mēs bieži domājam kā par iedzimtām dāvanām, kas mums īpaši pado-
das, tādām kā dziedāšana, runāšana un citas, bet līdzīgā stāstā par minām Lk 19:12–24
ir īpaši izcelta nauda un tās pārvaldīšana. Arī Elena Vaita saka: “Man rādīja, ka līdzība
par talantiem nav pilnībā saprasta. Šī svarīgā mācība tika dota mācekļiem, lai tā nāktu
par labu kristiešiem, kas dzīvo pēdējās dienās. Šie talanti nav tikai spējas sludināt vai
pamācīt no Dieva vārda. Līdzība attiecas uz laicīgajiem līdzekļiem, ko Dievs ir uzticējis
Saviem ļaudīm.” (“Liecības draudzei” 1. sēj., 197. lpp.)

*Izlasi Mt 25:20–23. Ko Dievs saka tiem, kas bija uzticīgi naudas pārvaldnieki un
atbalstīja Viņa darbu? Ko nozīmē “ieiet sava kunga priekā” (Mt 25:23)?* _____

Mums šķiet dabiski domāt, ka tas, kuram ir vairāk talantu, nes lielāku atbildību
Dieva priekšā. Tomēr šajā stāstā cilvēks tikai ar vienu talantu – vismazāko naudas dau-
dzumu – izrādījās visneuzticamākais un zaudēja valstību. Pievērsīsimies vairāk tam,
ko Dievs mums ir uzticējis un kā mēs varam to izmantot Viņa godam, nevis domāsim
par citu cilvēku atbildībām.

Kā tev klāsies, kad Dievs nāks “kārtot rēķinus” ar tevi? _____

Skats uz balvu

Pēc atgriešanās Pāvils pilnībā iesaistījās Kristus darbā. Labās izglītības un asā prāta dēļ viņš no pasaulīgās perspektīvas varēja būt ļoti veiksmīgs. Tāpat kā Mozus, Pāvils izvēlējās ciest kopā ar Dieva uzticīgajiem bērniem. Kā aprakstīts 2kor 11:24–33, Kristus dēļ Pāvils cieta sitienus, nomētāšanu ar akmeņiem, cietumu, kuģa avāriju, badu, aukstumu un daudz ko citu. Kā viņš spēja to visu izturēt?

Izlasi Rm 8:16–18. Kā zināšanas, ka viņš ir Dieva bērns, veicināja Pāvila uzticību? _____

Vērtība, ko Pāvils piešķīra uzticīgo atalgojumam, ir tas, kas uzturēja viņā aizrautību ciest Kristus dēļ. No cietuma viņš rakstīja: “Brāļi, es vēl nedomāju, ka pats būtu to satvēris, bet vienu gan – aizmirdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzēnos pretim mērķim, goda balvai – Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū.” (Fil 3:13, 14)

Izlasi 1Tim 6:6–12, ko mēs jau aplūkojām, bet pie kā ir vērts atgriezties. Kas ir svarīgā vēsts šajos pantos, īpaši mums kā kristiešiem? _____

No Bībeles perspektīvas labklājība ir tad, ja tev ir tas, kas tev vajadzīgs un kad tev tas ir vajadzīgs. Tā nav īpašumu uzkrāšana. Labklājība ir arī Dieva apsolījuma Fil 4:19 pieprasīšana: “Mans Dievs apmierinās katru jūsu vajadzību pēc Savas godības pilnās bagātības Kristū Jēzū.” Visbeidzot labklājība nozīmē būt pateicīgam par to, kas tev ir dots Kungā, un uzticība Viņam visās lietās.

Dievs nesola Saviem bērniem, ka viņi visi kļūs bagāti ar šīs pasaules labumiem. Patiesībā Viņš saka, ka visi, kas dzīvo godbijīgi, cietīs vajāšanas. Tas, ko Viņš piedāvā, ir labāks par jebkādu laicīgu bagātību. Viņš saka: “Es nodrošināšu tavas vajadzības, un, lai arī kur tu ietu, Es būšu ar tevi.” Visbeidzot Viņš dos Saviem uzticīgajiem patiesu bagātību, atbildību un mūžīgo dzīvību. Cik brīnišķīgs atalgojums!

Tuvojoties savas dzīves beigām, Pāvils varēja teikt: “Jo es jau topu par ziedošanu, un manas atraišanās laiks ir pienācis. Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējienu esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet arī visiem, kas ir iemīlējuši Viņa parādīšanos.” (2Tim 4:6–8) Kaut mēs visi Dieva žēlastībā varētu teikt to pašu un arī ar tādu pašu pārliecību!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lūk, vārdisks attēlojums draudzes ģimenei, finansiāli uzticīgiem Dieva darījumu pārvaldniekiem virs zemes.

Vispasaules Septītās dienas adventistu draudzes vīzija par namturību.

Kādā laika brīdī nākotnē mācītāji un vietējo draudžu vadītāji ir veiksmīgi radījuši draudzē pārvaldniecības vidi. Viņi ir mācījuši, izglītojuši, atbalstījuši un iedrošinājuši draudzes ģimēni Bībeles finanšu pārvaldības principos.

Cilvēki īsteno Bībeles principus savā dzīvē. Viņi aug dāsnumā, regulāri uzkrāj neparedzētiem gadījumiem un ir atbrīvojušies no patēriņa kredītu važām.

Viņu dzīvesstilu iezīmē mērenība, disciplīna un gandarījums. Nauda vairs nav kā dievs, un viņi aug savās attiecībās ar Dievu Radītāju.

Ir sabata rīts, un cilvēki ierodas uz dievkalpojumu. Viņu uzvedībā ir jūtams miers – nav trauksmes par finansiāliem jautājumiem, valda apmierinātības un pateicības izjūta.

Laulību konflikti naudas jautājumos ir lielā mērā likvidēti. Viņi ieiet dievkalpojumā, gaidot Dieva klātbūtni un darbu viņu vidū.

Draudzes kalpošana ir pilnībā finansēta, un tai ir spēcīga misija. Tā izplata Kristus mīlestību ļoti taustāmos veidos uz tiem, kam tā ir vajadzīga.

Ir sagādāti līdzekļi, lai uzturētu draudzes ēkas, kas brīnišķīgi atbalsta kalpošanu un tiek uzturētas ar izcilību.

Jautājums mums visiem ir: “Ko Dievs aicina mūs darīt, lai arī kādus resursus Viņš mums būtu uzticējis?”

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet jautājumu par to, kā saprast divas ļoti skaidras Bībeles mācības: glābšanu ticībā un atalgojumu pēc darbiem. Kā mēs varam saskaņot šos divus konceptus?

2. Kāpēc mācīšanās būt apmierinātam ar to, kas mums ir tagad, nenožīmē, ka mēs nevaram tiekties pēc labāka finansiālā stāvokļa? Tas ir, kāpēc šīs idejas nav obligāti konfliktējošas?

3. Nav šaubu, ka mūs gaida mūžība. Kādas izvēles, pat “mazās”, mēs izdarām katru dienu, kas noteiks to, kur mēs pavadīsim mūžību?